न्यायेन प्रकृतौ विनियोक्तव्याः। तत्रापि शुद्धिलिङ्गेन शोधन-क्रियासम्बन्धिन एते भवन्ति। सा च क्रिया सोमप्रकरणे दीक्षितसंस्कारेष्वाम्नाता, दर्भपुञ्जीलैः पवयतीति। तत्राध्वर्य्यवा मन्त्राश्चित्पतिस्त्वा पुनात्वित्यादिकास्तत्प्रकरण एव समाम्नाताः। अतः परिशेषात् पुनीमह इत्युत्तमपुरुषलिङ्गाच्च पाद्यमानस्य यजमानस्य जप इति गम्यते। अतएव सूत्रकारेणोक्तम्, पाद्यमानो जपति तस्य ते पवित्रपत इति च पवमानः। सुवर्ज्जन इत्यस्मिन्ननुवाके प्रथमामृचमाह, "पवमानः सुवर्ज्जनः। पवित्रेण विचर्षणिः। यः पोता स पुनातु मा" इति। यो देवः पोता सर्व्वेषां शोधयिता स देवः पवित्रेण शुद्धिसाधनेनास्मदीयजपध्यानादिना मां पुनातु शोधयतु। कीदृशः पोता पवमानः शोधनकुशलः सुवर्ज्जनः स्वर्ग एवोत्पन्नः विचर्षणिः विविधशोधनप्रकाराभिज्ञः॥

अथ द्वितीयामाह। "पुनन्तु मा देवजनाः। पुनन्तु मनवो धिया। पुनन्तु विश्व आयवः" इति। ये कल्पादौ स्वर्गलोकेषु समुत्पन्नत्वेन देवरूपा जनाः, ये च स्वायम्भुवमनुप्रभृतयः ऋषयः, येऽपि स्वकर्म्मवशान्मनुष्यलोकं आयन्तीत्यायवो मनुष्याः सदाचारपराः शुश्रुवांसः, ते विश्वे सर्व्वेऽपि धियाऽनुग्रहबुद्ध्या मां पुनन्तु॥

अथ तृतीयामाह। "जातवेदः पवित्रवत्। पवित्रेण पुनीहि मा। शुक्रेण देवदीद्यत्। अग्ने क्रत्वाक्रतूँरनु" [१] इति।